

pinlige og vanskelige Sager. Men jeg er ikke helt sikker paa, at det i alle Tilfælde vil stille sig saaledes, at Hjemmet er det allerheldigste Sted til at foretage denne Afhøring, skønt sikkert mange vil foretrække at faa fastslaaet dette. Jeg kan dog tænke mig, at der kan foreligge Forhold, hvor Afhøring udenfor Hjemmet alligevel vil være bedre. Men jeg godkender den foreslaaede Ordning og be-
tragter den som et Fremskridt.

Ligeledes maa jeg betragte det, der er foreslaaet med Hensyn til Vidnegodtgørelsen, som et Fremskridt. Som det hidtil har været, har det at skulle møde og afgive Forklaring som Vidne i et Retsmøde for ubemidlede Mennesker, for Lønarbejdere og lignende, været følt som et stort Besvær, et Indtægtstab. Det nu foreslaaede forekommer mig mere rimeligt; maaske skulde der rettes yderligere derved, men det kan jo overvejes i Udvalget. Der er dog her gjort et betydeligt Skridt frem til en tiltrængt Forbedring.

Jeg maa maaske, idet jeg nævner Vidnerens Stilling, have Lov til at sige et Par Ord om et Forhold, der hører ind under en anden Paragraf. Det angaar den Ud-
sigt, der herved skabes, til, at en Gentagelse af Afhøringen af Vidnerne kan undgaaes. Det sker ved den større Umiddelbarhed og Forelæggelse af Beviser ved selve Domshandlingen i Landsretten. Jeg glæder mig over, at vi saaledes kan blive fri for den efter min Mening lidet tiltalende Gentagelse af Afhøringen af Vidnerne. Det er min Tro, at Vidnesbyrdene ikke vinder i Værdi, naar de skal gentages. Det Vidnesbyrd, der er afgivet den første Gang, er det bedste; jo oftere det skal gentages, des mere taber det i Værdi.

Jeg vil dernæst gerne omtale Bestemmelserne angaaende Sagførerraadets Beføjelser og Bemyndigelse. Da vi for et Par Aar siden her behandlede et Forslag fra den daværende Justitsminister, hvorved der ogsaa røstes ved dette Spørgsmaal, erindrer jeg, at Venstres Ordfører den Gang sagde, at der er ingen Tvivl om, at Sagførerraadet har virket godt, og saa vidt jeg erindrer, blev der tilføjet, at det havde svaret til Forudsætningerne ved Retsplejelovens Gennemførelse. Jeg tror ikke, at man overalt har den Opfattelse, at Sag-

førerraadet utvivlsomt har virket, som det skulde, og jeg er heller ikke sikker paa, at det kan siges med Sandhed. Jeg har lagt Mærke til, at der hist og her er fremkommet Kritik, og jeg er selv noget tilbøjelig til at antage, at der maaske ved visse Lejligheder kunde have været Grund til at ønske, at Sagførerraadet havde været noget mere virksomt, end i alt Fald Offentligheden har kunnet se, at denne Institution har været. Jeg tænker f. Eks. paa det, der er sket i Sønderjylland, hvor man i en vis Periode havde adskillige Tilfælde, der ikke bidrog til at øge Befolkningens Respekt for Sagførerstanden. Naar jeg den Gang hørte og læste om, hvad der da skete dernede, tilstaar jeg, at jeg gjorde mig det Spørgsmaal: Hvad foretager Sagførerraadet sig da? Har det ikke Beføjelser og Bemyndigelse til at gribe ind, eller hvorledes forholder det sig? Det er i alt Fald mit Indtryk, at man i visse Kredse ved visse Lejligheder har ønsket at mærke noget mere til Sagførerraadets Eksistens.

Det foreslaas nu at udvide denne Institutions Bemyndigelse, saaledes at Sagførerraadet fremtidig ikke blot skal kunne tildele sine tvungne Medlemmer „Irettesættelser“, men ogsaa „Advarsler“. Det er jo nemlig en Fagforening med tvungne Medlemmer, en Fagforening for privilegerede næringsdrivende, en Organisation af en egen Karakter. Det foreslaas, som sagt, nu at udvide Raadets Beføjelser, og jeg kunde ønske, at den højtærede Minister under Behandlingen her noget udførligere vilde begrunde Administrationens Ønske om at ændre Loven paa dette Punkt. Jeg kunde ogsaa ønske at spørge Ministeren, om det er saaledes, at man i det hele og store i Administrationen har været tilfreds med Sagførerraadets Virksomhed. Jeg indrømmer, at det kan være noget vanskeligt for Offentligheden, for Lægmand, at dømme om denne Virksomhed, man faar jo kun Lejlighed til at se de Resultater, der forelægges, man ser ikke, hvad der er foretaget i de Sager, hvor der ikke kommer til at foreligge en Afgørelse. Paa den anden Side stiller det sig somme Tider saaledes, at man mener at kunne øjne Undladelsessynder fra Raadets Side. Jeg